

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת ראה

עתיקות חסרות ערך

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

עתיקות חסרות ערך

ליד ים המלח

"אבא!" זעק עזרא. "תראה מה מצאתי!!!"

"מה אתה רואה, עזרא?" שאל אבא, כשהתקרב עם שני הילדים האחרים.

עזרא הציץ למטה לתוך סדק גדול מאחורי סלע ענק בצלע גבעה. "אני חושב שיש כאן מערה!" הוא אמר בהתרגשות.

"הו וואו!" קרא חיים זאנוויל. "אולי זו המערה שדוד המלך הסתתר בה כשברח משאול! או אולי היכן שהסתתר רבי שמעון בר יוחאי מהרומאים!"

ייתי הציצה לתוך החור. "חשוך מדי מכדי לראות משהו." היא אמרה.

חיים זאנוויל שלף את הפנס בו זכה בהגרלת 'אבות ובנים' האחרונה וכיוון אותו לתוך החור. "נראה שיש דברים שם למטה!" הוא אמר בהתרגשות. "אבל אני לא יכול להגיד בוודאות כי החור קטן מדי."

עזרא, שהלך לרגע, חזר עם מקל גדול. "הנה, בואו ננסה לראות אם אנחנו יכולים להגדיל את החור," הוא אמר.

חיים זאנוויל ואבא מצאו גם מקלות והם התחילו לפנות את האדמה הרופפת מהחור. לאחר דקה, רוב העפר נפל וגילו מערה גדולה!

"אבא," שאלה ייתי. "האם זה בטוח להיכנס פנימה?"

"מוטב שנזהר," אמר אבא ובחן את הסלע המקיף את המערה. "כנראה שזה בסדר פשוט לעמוד כאן בכניסה, אבל אנחנו לא רוצים להיכנס יותר מכמה מטרים פנימה, למקרה שזה יתמוטט."

משפחת ריבניץ נכנסה פנימה בזהירות כשחיים זאנוויל האיר את פנסו. היו סימנים על הקיר וגם מה שכנראה פעם היה שולחן אבן. מישהו בהחלט היה במערה הזאת וזה היה מזמן.

לפתע, הם ראו נצוץ של זהב כשפנסו של חיים זאנוויל חלף על הרצפה. עזרא רץ קדימה ופינה את הלכלוך. ואז הוא וחיים זנוויל התכופפו והרימו חפץ כבד מאוד.

"מה זה?" שאלה ייתי. "חשוך מדי לראות."

הילדים נשאו אותו החוצה ונדהמו לראות מעין פסל מכוסה ביהלומים ואבנים טובות הנוצצים ויפים ביותר.

"וואו!" אמר עזרא. "כנראה שהיו פלישתים במערה הזו וזו הייתה אחד מפסלי העבודה זרה שלהם!"

"עלינו להתקשר מיד לרשות העתיקות!" אמר חיים זאנוויל. "זה החוק!"

"כן!" הסכים עזרא. "ואז אולי פרופסור פוטרסק ייתן לנו פרס ונהיה בעיתונים, בדיוק כמו אותם ילדים שמצאו את צלחת הכסף ליד הכינרת!"

כשהילדים התחילו לדון באיזה סוג של תגמול מדהים הם יקבלו על הפניית החפץ העתיק

הזה, הם נבהלו מהתרסקות רועשת! הם הרימו את מבטיהם והזדעזעו לראות את אבא מנפץ את הפסל בסלע גדול! אבני ספיר, אבני אודם ויהלומים נפלו מהפסל, שאבא מחץ כשהכניס לתוכו שוב ושוב את הסלע, ושלח רסיסים ממנו לעוף לכל עבר.

הילדים היו מזועזעים. "מה אבא עושה?" תהו. "אה, אבא," אמר חיים זאנוויל, "האם זה לא החוק שאנו צריכים למסור זאת?"

אבל נראה שאבא לא שמע כשהוא אסף את כל חלקי הפסל ומיהר איתם כלפי מטה לעבר המים. הילדים רצו אחריו וצפו באימה כיצד אבא משליך את הפסל, חתיכה אחר חתיכה, עמוק לתוך ים המלח.

לבסוף, לאחר שחלק האחרון של העבודה זרה נעלם במים, אבא חזר אל הילדים. "קינדרלך", אמר. "כתוב בפרשת השבוע 'וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדְּעוּן', שעלינו לקצוץ ולהרוס את העבודה זרה של הגויים בארץ ישראל. זו לא הייתה מצווה חד פעמית - המצוות בתורה הן לנצח!

"עכשיו הגויים בעולם, יחד עם האנשים במדינה הזו שמתנהגים כמו גוים, חושבים שפסל של עבודה זרה היא 'יצירת אמנות יפה' שיש ללמוד ולשמור עליה. אבל זה לא מה שהתורה מלמדת אותנו. הפסל הזה היה פריט של רישעות וטומאה נוראה. זה היה סמל לאמונה של הגויים כי איננו צריכים לשרת את הקדוש ברוך הוא, חלילה. והתורה מספרת לנו שמשהו כזה הוא כל כך נורא, כל כך מסוכן, שגם בימינו כשאף אחד כבר לא מאמין בזה, אנחנו עדיין מחויבים להרוס אותו לגמרי!"

"אבל אבא," אמר חיים זאנוויל. "חשבתי שזה לא חוקי לעשות את זה. החוק אומר שאנחנו חייבים למסור את זה."

"חיימ'ל," אמר אבא. "ואם החוק היה אומר שאנחנו צריכים לאכול חזיר, האם היינו אוכלים חזיר, חס ושלום?! רק כי כמה רשעים בממשלת ישראל החליטו לחוקק חוק, זה לא נותן לנו את הזכות לא לציית למה שכתוב בתורה. להיות בני תורה פירושו לעשות את מה שהשם אומר, לא משנה מה אומרים הגויים ומי שמתנהג כמותם."

"תראה, אבא!" אמרה ייטי. "יש כמה חתיכות מהפסל שנפלו על הקרקע - האם אפשר לזרוק אותן לים המלח כדי שנוכל גם לקיים את המצווה הזו?"

"כמובן!" קרא אבא בחיוך, כאשר שלושת ילדי ריבניץ השליכו את החלקים האחרונים שנותרו של העבודה זרה לתוך המים, שמחים להיפטר מחתיכת רוע קטנה מעולמו של השם.

שבת שלום ומבורך!